

ע"פ 60975/12/16 - איאד אבו חמיד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 60975-12-16

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

איאד אבו חמיד ע"י ב"כ עו"ד אביגדור פלדמן
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המערער
נגד
המשיבה

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ירון מינטקביץ') מיום 17.11.16
בת"פ 39735-04-14

כללי

1. המערער הורשע על יסוד הודאתו בניכוי מס תשומות במטרה להתחמק מתשלום מס בנסיבות מחמירות. הוא נדון ל - 27 חודשי מאסר בפועל, שני מאסרים על תנאי וקנס בסך 200,000 ₪. הערעור מופנה כנגד חומרת עונש המאסר בפועל וכנגד גובה הקנס.

2. ואלה המעשים: המערער שימש מנהלה של הנאשמת 1, חברה בתחום הבניה. בדו"חות התקופתיים של הנאשמת, שהוגשו בין אוקטובר 2009 למרץ 2012, כללו המערער והנאשמת חשבוניות מס כוזבות של 14 עוסקים שונים, עמם לא ביצעו כל עסקה וניכו שלא כדין את סכום המס הכלול בהן. באמצעות החשבוניות הכוזבות התחמקו המערער והנאשמת מתשלום מס ערך מוסף בסכום כולל של 2,527,000 ₪.

טענות הצדדים

3. ב"כ המערער עותר להקלת עונשו של המערער, כך שירצה את עונשו בעבודות שירות. כמו כן, יופחת גובה הקנס שהוטל עליו. הסנגור טען, בין היתר, כי מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא מופרז בחומרתו, וכי בית משפט קמא שגה גם בשקלול הנסיבות בקובעו את העונש ההולם בתוך המתחם, מבלי שהתחשב כנדרש בנסיבותיו האישיות של המערער. המערער משמש מפרנס יחיד למשפחתו וכן תומך בכלכלת הוריו הקשישים, כך ששליחתו למאסר בפועל

לתקופה ארוכה משמעה פגיעה קשה ביותר בכלכלת משפחתו. המערער הודה כבר בשלב תשובתו לאישום, עוד בטרם התגבש הסדר הטיעון, ותרם לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליך. למערער אין עבר פלילי, הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי ותסקיר שירות המבחן שניתן בעניינו הינו חיובי. עוד טען הסנגור לבעיות רפואיות מהן סובל המערער, לגביהן הוגש לבית משפט קמא תיעוד מתאים. לחלופין, נטען כי בעניינו של המערער יש לסטות ממתחם הענישה משיקולי שיקום ויש לתת משקל לשיהוי בהגשת כתב האישום בשנת 2014, בעוד שהעבירות בוצעו בשנת 2012. גזר הדין ניתן בשנת 2016. כמו כן, בתקופה זו לא נפתחו כנגד המערער תיקים נוספים. באשר לגובה הקנס שהוטל על המערער, נטען כי מדובר בסכום גבוה שאינו מתחשב כנדרש במצבו הכלכלי של המערער ובהשפעה על משפחת המערער.

לעניין תקופת המאסר הודגש כי תקופת המאסר שהוטלה על המערער הנה כתקופה לה עתרה המאשימה, כאשר לא בא הסבר למתחם הענישה ומדוע נקצב העונש במתחם כפי שנקבע, כל זאת כאשר לא הובאו בחשבון נתונים נוספים: עצם ההודאה בכתב האישום פירושה קבלת אחריות מלאה, לא מדובר בבעל עסק גדול אלא במי שהפעיל עסק קטן אשר הסתבך כלכלית וניסה לחלץ עצמו, אמנם בדרך פסולה והוא ראוי לעונש, אך הנו כבן 46, נטול הרשעות, בעל משפחה, אי אפשר להטיל עונש כה כבד על אדם בגילו ובמצבו ובאה הפניה למקרים שנטען כי הם דומים, בהם הוטלו עונשים קלים יותר. על כן יש להפחית עונשו של המערער לעונש קל יותר, סביר.

ב"כ המשיבה ביקשה לדחות הערעור. נטען כי גזר הדין מנומק, הרף של 27 חודשים לגביי הוסכם במסגרת ההסדר, הביא בחשבון את השיקולים לקולה שכן, אחרת, הייתה המאשימה אף טוענת לעונש כבד יותר ובאה הפניה להחלטות שנטען כי המקרים דומים לעניינו, והענישה באותם מקרים מצדיקה הותרת עונשו של המערער על מכונו. עונשו של המערער אינו חריג. המחדל לא הוסר כלל, אין מדובר במעידה, בתסקיר צוין כי המערער אינו מקבל אחריות על מעשיו. מדובר בסך של 2.5 מיליון ₪, אין ממי לגבות החוב ומדובר בחוב אבוד, וכן אין נסיבות מיוחדות למערער המצדיקות התערבות ערכאת הערעור.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המערער עולה כי הינו כבן 41 שנים, נשוי ואב לשישה ילדים, עובד מזה כשנתיים כשכיר, ללא הרשעות קודמות, סובל מבעיות בריאותיות שונות. בשנתיים האחרונות עובד בחברת בניה. שירות המבחן התרשם כי המערער מתקשה לקבל אחריות על ביצוע העברות, נוטה למיקוד שליטה חיצוני וממעיט מאחריותו. אינו מעונין בהליך טיפולי. לפיכך, נמנע שירות המבחן מהמלצה בעניינו.

דין

5. דין הערעור להידחות.

לזכות המערער עומדת הודאתו במיוחס לו, האחריות שקיבל על המעשים, הבעת חרטה מצידו והעדר הרשעות קודמות. כמו כן, יש לשקול לקולה את מצבו המשפחתי והרפואי, כפי שפורט בתסקיר שירות המבחן, וכן הרושם כי למערער אין דפוסי התנהגות עברייניים. מאידך, לחובת המערער נזקפת חומרת העבירות שביצע באופן מתמשך על פני כשנתיים וחצי בסכום משמעותי ביותר, כך שסכום המס הנגזר מהן הינו מעל 2.5 מיליון ₪, אותו גזל מהקופה הציבורית ולא החזיר, באופן שמחדלו עומד וכפי שקבע בית משפט קמא - מדובר בחוב אבוד. שליחת יד לקופה הציבורית כמוה כגניבה ממש וקלות הביצוע משליכה על רמת הענישה הראויה גם לצורך הרתעה. כמו כן, חרף הודאתו, הציג המערער

בפני שירות המבחן עמדה קורבנית, התקשה לקבל אחריות מלאה לביצוע המעשים ולבטא הפנמה לחומרתם. בית משפט קמא דן בטענת השיהוי של הסנגור ודחה אותה כדין. המעשים האחרונים בוצעו בשנת 2012 וכתב האישום הוגש כשנתיים לאחר מכן, אך אין בכך משום שיהוי, נוכח אופיין של העבירות ומורכבותן. באשר לשיקולי השיקום, הסנגור לא הצביע על שיקולים כבדי משקל המצדיקים חריגה לקולה ממתחם הענישה, במיוחד בנסיבות בהן המערער הביע בפני שירות המבחן את חוסר רצונו להשתלב בהליך טיפולי. כמו כן, המקרה דנן אינו נבדל ממקרים רבים בהם ראש משפחה, מפרנס, נדון לרצות עונש מאסר בפועל. לפיכך, בנסיבות דנן, העונשים שקבע בית משפט קמא מקובלים עלינו, אינם חורגים מהענישה הראויה ולא מצאנו מקום להתערב בהם.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ח אייר תשע"ז, 24 מאי 2017, במעמד ב"כ המערער, המערער וב"כ המשיבה.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט
אב"ד